

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Z. F., IČ: ,**
.....

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. JMK 149268/2017, sp. zn. S-JMK 146275/2017/OD/VW

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 14. 12. 2017 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 12. 9. 2017, č. j. 22 3399/2016-6. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání „správního deliktu, nyní přestupku“ provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, porušením povinností podle ustanovení § 10 téhož zákona.
- 2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje požadavek na jednoznačné

vymezení skutku, neboť z něj nelze určit, zda byl spáchán správní delikt nebo přestupek, a žalovaný tento postup aproboval. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu proto žalobce uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl řádně formulován.

3. Dále brojil proti tomu, že správní orgán prvního stupně neprovedl v řízení jím navržené důkazy, a to jednak uživatelskou dokumentaci k měřicímu zařízení, a důkazy k prokázání souladu průběhu měření s ustanovení § 79a zákona o silničním provozu tím, že v případě měřícího zařízení v obci Holasice se jedná o téměř klasický příklad tzv. rychlostní pasti.
4. V dalším žalobním bodu obsáhle brojil proti nedostatečnosti úvah o naplnění materiálního znaku přestupku, a to s podrobnými citacemi judikatury Nejvyššího správního soudu, aby na závěr tohoto bodu konstatoval, že s problematikou naplnění materiální stránky přestupku se oba správní orgány dostatečně nevypořádaly, protože se nezajímaly o okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, zejména otázkou dopravního značení v místě samém.
5. V závěrečném žalobním bodu namítl nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozpor mezi výrokovou částí a odůvodněním s tím, že se s příslušnou odvolací námitkou žalovaný řádně nevypořádal.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 1. 2018 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobní námitky nejsou důvodné. Podle něj napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady, došlo ke správnému právnímu posouzení a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce.
7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. O jednotlivých žalobních námitkách uvažil soud následovně.
9. První žalobní námitka nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a ve vazbě na ní nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání) není důvodná. Soud nijak nezpochybňuje, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí jak ve výroku, tak i v odůvodnění užívá v různých obměnách formulaci *správní delikt (nyní přestupek)*, nicméně na této formulaci neshledává soud s ohledem na skutkové a právní okolnosti projednávané věci nic natolik matoucího, aby to způsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí nebo nejednoznačnost vymezení stíhaného skutku.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k prvnímu deliktnímu jednání došlo 5. 8. 2016 a následně byla dne 10. 8. 2016 žalobci adresována výzva dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. K druhému deliktnímu jednání došlo 8. 8. 2016 a následně byla dne 11. 8. 2016 žalobci adresována výzva dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. O obou deliktních jednáních bylo rozhodnuto poprvé příkazem ze dne

23. 3. 2017 jako o správních deliktech provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno 12. 9. 2017.

11. Z uvedeného vyplývá, že k deliktnímu jednání a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla došlo ještě za účinnosti zákona o silničním provozu před novelizací provedenou s účinností od 1. 7. 2017 v souvislosti s přijetím zákona 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Deliktní jednání žalobce v období od jejich spáchání do 1. 7. 2017 naplňovala skutkovou podstatu správního deliktu a zcela správně byla správními orgány za správní delikt označena. Zároveň ale o těchto jednáních nebylo rozhodnuto do 1. 7. 2017 a poté, co vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, se dle ustanovení § 112 odst. 1 uvedeného zákona *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*
12. Příklad žalobce tak spadá do přechodného období, kdy se na deliktní jednání má hledět jako na přestupek ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky, ale zároveň se má odpovědnost za deliktní jednání posoudit podle dosavadního právního předpisu, tedy jako odpovědnost za jiný správní delikt. Jestliže správní orgán prvního stupně označil deliktní jednání jako *správní delikt (nyní přestupek)* označil ho fakticky zcela správně, ačkoliv se může toto vyjádření jevit jako obtížněji srozumitelné. Důvod k tomuto označení jasně vyjádřil odkazem na ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v záhlaví svého rozhodnutí.
13. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že správní orgán v úvodu rozhodnutí vysvětlil důvod použití shora uvedeného spojení, i s jeho odkazem na ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dlužno pouze doplnit že pro trestnost jednání žalobce není v souvislosti změnou přestupkového práva primárně podstatné, jak správní orgány terminologické změny v případech věcí posuzovaných v přechodném období přesně provedou, nýbrž to, zda zůstala zachována trestnost jimi sankcionovaných jednání. V této otázce soud porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „*Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce*“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27). Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a již bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu.

14. Zároveň je nutno jasně konstatovat, že obě delikttní jednání jsou ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela jednoznačně popsána. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále jasně uvedl den, hodinu a místo zjištění delikttních jednání i označení vozidla, kterým tato byla spáchána, stejně jako způsob delikttních jednání (překročení rychlosti). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je správně provedena i právní kvalifikace, když je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován.
15. Z uvedeného muselo být žalobci zcela jasné, za jaké jednání, jakým způsobem a na základě jakých právních norem bylo jeho jednání posouzeno a sankcionováno. Námitka nesrozumitelnosti výroku, resp. nejasného určení stíhaného jednání proto není důvodná.
16. Pokud brojil žalobce proti nedostatečnému odůvodnění závěru žalovaného o účelovosti jeho obdobné odvolací námítky, má soud za to, že ani tato část není důvodná. Žalovaný věcně posoudil obsah výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a shledal ho, stejně jako zdejší soud, v souladu se zákonem. Tento závěr by pro zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí plně dostačoval. Pokud žalovaný zároveň posoudil odvolací námitku žalobce jako účelovou, nic to nemění na tom, že ji shledal i věcně nedůvodnou. Hodnotící soud o důvodnosti, nedůvodnosti, příp. účelovosti odvolací námítky je v kontextu napadeného rozhodnutí pouze závěrem věcného posouzení citované odvolací námítky a je zcela nadbytečné přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když by vrácení věci nemohlo nic změnit na správné podstatě závěrů žalovaného.
17. V další námitce brojil žalobce proti vadám dokazování a soud musel předně posoudit, zda se správní orgány vyrovnaly s žalobcem navrženými důkazy. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, jaké důkazy navrhl žalobce a jaké důkazy byly provedeny. S důkazy, které správní orgán prvního stupně neprovedl, se v odůvodnění vypořádal s odkazem na judikaturu s tím, že jsou ve věci nadbytečné, neboť z ostatních provedených důkazů není pochyb o skutkovém stavu. Ve shodě se žalovaným lze v této souvislosti odkázat na jím citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 156/2016-43, ve kterém NSS uvedl, „že *není povinností správního orgánu (v souladu se zásadou hospodárnosti) provádět veškeré navržené důkazy, ale pouze takové důkazy, které mohou přispět k objasnění věci*“. Zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně se s důkazními návrhy přezkoumatelným způsobem vypořádal.
18. Zároveň je třeba konstatovat, že je odpovědností správního orgánu, aby provedl dostatek důkazů k objasnění věci, přičemž pokud některý z navržených důkazů neprovede, vystavuje se riziku, že jeho rozhodnutí nemusí být opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav. Soud vázán rozsahem žalobou uplatněných námitek se zabýval zpochybněním dokazování tak, jak bylo uplatněno v bodu 2. žaloby, a dospěl k závěru, že uplatněné námitky nejsou důvodné.
19. Předně žalobce zpochybňoval neprovedení uživatelské dokumentace k měřicímu zařízení z důvodu, aby bylo možno přezkoumat technickou správnost měření. Správní spis obsahuje (a jako důkaz byly provedeny) oznámení o přestupku s radarovým záznamem a

ověrovací list měřicího zařízení. Z uvedených důkazů je patrné, že rychlost vozidla byla změřena a že byla změřena ověřeným zařízením.

20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, jasně uvedl, že podle konstantní judikatury tohoto soudu „je při dokazování přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti klíčové, že důkaz o rychlosti vozidla byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost o rozhodnutí o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50).“

21. Zároveň v tomto rozsudku odkázal ve vztahu k měřicímu zařízení typu RAMER 10 (které bylo užito v obou případech žalobce) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, kde Nejvyšší správní soud „s ohledem na obsah návodu k tomuto zařízení a vyjádření autorizovaného metrologického střediska potvrdil závěr krajského soudu, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Ze stejného závěru vycházel zdejší soud také v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017 - 39.“
22. Zdejší soud na základě uvedeného a obsahu správního spisu dospěl k závěru, že k měření došlo v souladu s návodem k obsluze (uživatelskou dokumentací), neboť měření proběhlo, což vyplývá z oznámení o přestupku. Soud zároveň zdůrazňuje, že ověřovací list k měřicímu zařízení je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).
23. Pokud chce žalobce zpochybnit měření, musí relevantním způsobem zpochybnit jeho správnost, naplnění zákonných požadavků na měřicí zařízení nebo jeho ověření, což však nevyplývá ani ze správního spisu ani ze žaloby. V řízení před správní orgán prvního stupně žádné relevantní důvody neuvedl, v řízení před žalovaným stejně jako před soudem odůvodňoval své pochybnosti o správném fungování měřidla ekonomickým zájmem obcí na výběru pokut, což však soud nepovažuje za důvod, který by mohl zpochybnit technické vlastnosti ověřeného měřicího zařízení (fakticky totiž žalobce ekonomickým zájmem obce zpochybnuje obsah veřejné listiny – ověřovacího listu).

24. Pokud jde o ustanovení § 79a zákona o silničním provozu tak v jeho znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
25. Citované ustanovení § 79a zákona o silničním provozu jasně definuje, že policie a obecní policie jsou oprávněny měřit rychlost za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Soud je přesvědčen, že měření rychlosti, pokud není vykonáváno *zjevně šikanózním způsobem*, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a **vždy** směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích **bez dalšího**, a to prostřednictvím represe vůči osobám, které nerespektují pravidla provozu na pozemní komunikaci.
26. Funkcí trestního práva, tedy i přestupkového je mimo jiné i obecná prevence, jejímž smyslem je odradit, příp. odstrašit případné pachatele od deliktního jednání a na kterou nutně navazuje i dostatečná obecná jistota, že v případě porušování právních norem bude pachatel v souladu se zákonem potrestán. V případě absence kontroly dodržování právních povinností (obecně) a absence negativních následků porušení právních povinností se ze zákona stává zbytečná norma, která nemůže mít zamýšlené důsledky ani regulativní, ani obecně preventivní, a je dán prostor pro bezbřehou anarchii. Soud má proto za to, že v obecné rovině lze považovat účel měření rychlosti vždy za aprobovaný a *pouze v případech zcela excesivních* lze uvažovat o porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
27. Jestliže žalobce tvrdí, že umístění měřicího zařízení je tzv. rychlostní pastí, tj. umístěním zařízení pouze za účelem výběru pokut, musí soud konstatovat, že se jedná o osobní názor žalobce. Žalobce nikde ve svých podáních netvrdí, že v místě, kde došlo ke spáchání deliktního jednání je jiná, než obecná úprava rychlosti. Bylo tedy na řidiči jeho vozidla, aby dodržoval předpisy, které je jako účastník silničního provozu povinen dodržovat. Množství dopravních nehod způsobených v daném místě v důsledku rychlosti jistě není jediný relevantní údaj pro regulaci rychlosti v místě a tudíž ani jediným relevantním důvodem pro umístění měřicího zařízení. Dalším důvodem může být např. umístění zařízení občanské vybavenosti v daném místě jako např. autobusové zastávky, která je, jak vyplývá ze záznamu o přestupku, v místě měření rychlosti, případně přilehlého přechodu pro chodce. Soud proto nepovažuje za prokázané, že by se v projednávané věci jednalo o zcela excesivní a šikanózní měření rychlosti. Soulad měření rychlosti s ustanovení § 79a zákona o silničním provozu má soud v žalobcem uváděných souvislostech za prokázaný.
28. Nadto je třeba konstatovat, že samotné měření rychlosti by mělo primární dopad do práv skutečného pachatele přestupku, nikoliv provozovatele vozidla a žalobce se tudíž domáhá práv za jiného.
29. V dalším žalobním bodu obsáhle brojil proti nedostatečnosti úvah o naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce sice zpochybňuje v otázce naplnění materiální stránky deliktu odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 237/2015-31, nicméně opomíjí, že tam vyjádřený závěr o naplnění materiální stránky deliktu ve vazbě na naplnění formálních znaků skutkové podstaty je součástí konstantní judikatury

Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud tak považuje za vhodné zdůraznit např. podrobný rozbor v rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, na který odkazuje sám žalobce a ve kterém po rozboru Nejvyšší správní soud uzavřel (ve věci překročení rychlosti), že lze „obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“

30. Jakkoliv žalobce v podané žalobě zdůrazňuje navazující část citovaného rozhodnutí ohledně okolností, za kterých byl přestupek spáchán, pomíjí, že se ve věci jedná o správní delikt provozovatele vozidla (po novele zákona označován jako přestupek provozovatele vozidla), a není proto sankcionováno samotné překročení rychlosti, nýbrž chování provozovatele vozidla, který nezajistil, aby při užití jeho vozidla byly dodržovány právní předpisy pro provoz na pozemní komunikaci. Provozovatel vozidla má objektivní odpovědnost a materiální stránka jeho deliktu nespočívá v samotném překročení rychlosti.
31. Pokud jde o samotnou rychlost v místě spáchání deliktního jednání, soud již výše konstatoval, že v místě je rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/h, v místě se nachází autobusová zastávka i přechod pro chodce. Nejedná se tedy o místo, kde by byla dovolena rychlost 70 km/h, a je z místní situace zcela zřejmé, že umístění dopravní značky povolující vyšší rychlost až dále ve směru jízdy má své logické opodstatnění. Vzdálenost k dopravní značce nadto soud nepovažuje za žádný důvod, který by poskytoval legální omluvu pro nedodržování povinností řidiče. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání *zásadním způsobem* snižovaly *pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků* (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34). V souzené věci se však podle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu ať již v kontextu překročení rychlosti, nebo jednání samotného žalobce jako provozovatele vozidla.
32. V závěrečném žalobním bodu namítl nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozpory mezi výrokovou částí a odůvodněním s tím, že se s příslušnou odvolací námitkou žalovaný řádně nevypořádal.
33. Závěrečná námitka věcně souvisela s první uplatněnou a soud na ní proto obecně odkazuje a znovu opakuje, že v postupu ať už správního orgánu prvního stupně, nebo žalovaného v souvislosti s označováním deliktních jednání žalobce neshledal takové pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadených rozhodnutí. Soud má za to, že přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky nebyla vyložena k tíži žalobce. Žalobce nijak blíže netvrdí, v čem spatřuje nesprávnost procesního postupu obou správních orgánů a námitka, že žalovaný „zastává názor, že ustanovení § 112 odst. 1 ZOP správnímu orgánu možnost správní delikt provozovatele retroaktivně překvalifikovat na „nyní přestupek“ a také jej tak projednat. Spatřuji rozpor takového výkladu s § 112 odst. 4 ZOP.“ není jakkoliv blíže zdůvodněna ani v první ani v této námitce. Zároveň z této žalobní námitky ani není

patrné, jaký konkrétní odvolací bod (nad rámec první žalobní námitky) považuje žalobce za nevypořádaný, přičemž z obsahu a formy odvolání soud nebyl schopen konkrétní nevypořádaný odvolací důvod identifikovat. Z tohoto důvodu považuje soud takto uplatněnou žalobní námitku za neprojednatelnou a nedůvodnou.

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, podle obsahu spisu nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.